

О, да би могъл пакъ, безъ да мислишъ за себе си никакъ,
да погледнешъ свѣта съсъ очитѣ на новородено,
би ти станало мжчно за пиянствата ти и исувнитѣ,
би видѣлъ че въ ржката на времето си зърно само дребно.

Въ тази есенна утринъ твойтѣ стихове въ менъ се събудиха
и въ сърдцето ми сирѣха. Ти си живъ, ти днесъ пакъ ми говоришъ.
Но какво отъ това? Мойта скръбъ ли ти сива прокуди
или мойто сърдце, като орѣхъ за подвигъ отвори?

Не, ти само премина, като полъхъ забравенъ и вѣхнещъ.
За това, що ми каза, трѣбва да си забуша ушитѣ.
Що ми струва това, че си живъ или може — би, вѣченъ,
щомъ гласътъ ти не буди устремъ боенъ въвъ марша на днитѣ ми?

О, да би проговорилъ съ мощенъ гласъ, що изъ мжката сепва,
о, да би давалъ храбростъ за смъртъта отъ куршумъ или клада,
то стоялъ би не самъ въ стихосбирки, де бодростъ не трепва,
а предъ брата човѣкъ, като боенъ окопъ, барикада.